

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 386/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To 82/2008 zo 16. októbra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 21/2010 zo 16. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2011 prostredníctvom faxu a následne 18. júla 2001 poštou doručená sťažnosť D. B., t. č. vo

výkon trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 82/2008 zo 16. októbra 2008 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 21/2010 zo 16. marca 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 8 T/16/2008 zo dňa 17. 6. 2008 bol sťažovateľ odsúdený pre pokus zločinu podľa § 14 ods. 1, § 20, § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. za použitia § 47 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 To 82/2008 zo dňa 16. 10. 2008 bolo odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozsudku zamietnuté.

Uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 21/2010 zo dňa 16. 3. 2011 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté...

Na verejnom zasadnutí dňa 16. 10. 2008 Krajský súd v Trenčíne zistil, že sa nedostavil obhajca sťažovateľa JUDr. J. Š., ktorému sťažovateľ vypovedal splnomocnenie na obhajobu v trestnej veci.

Krajský súd v Trenčíne situáciu riešil tak, že prerušil verejné zasadnutie približne na dve hodiny a zabezpečil náhradného obhajcu, o ktorom sťažovateľ nevedel a nikdy predtým sa s ním nestretol, a s týmto obhajcom potom súd prejednal odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku.

Zistenia Najvyššieho súdu SR prezentované v uznesení č. k. 3 Tdo 46/2010 zo dňa 16. 3. 2011 v smere, že náhradnú obhajkyňu Krajský súd v Trenčíne ustanovil dňa 7. 10. 2008 z dôvodu, že bolo potrebné rozhodnúť o väzbe v čase dovolenky zvoleného obhajcu, vyvolávajú u sťažovateľa pochybnosti, pretože o väzbe sa nerozhodovalo a o náhradnej obhajkyňi do termínu verejného zasadnutia nič nevedel a domnieva sa, že

o tom, že zvolený obhajca nepríde z dôvodu dovolenky odvolací súd tiež nemohol dňa 7. 10. 2008 vedieť.

Tvrdenie Najvyššieho súdu SR, že náhradná obhajkyňa mala dostatok času oboznámiť sa s vecou, je irelevantné, podstatné je to, či sa naozaj aj s vecou oboznámila a ako, keď nevedela ani o termíne verejného zasadnutia.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Konaním Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod č. k. 2 To 82/2008 a na Najvyššom súde SR pod č. k. 3 Tdo 21/2010 v súvislosti s rozhodovaním na verejnom zasadnutí dňa 16. 10. 2008 na Krajskom súde v Trenčíne pod č. k. 2 To 82/2008 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 21/2010 zo dňa 16. 3. 2011, došlo k porušeniu článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Konaním súdov bol porušený aj článok 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb. a tým základné právo sťažovateľa na obhajobu.

V tejto súvislosti bol porušený aj článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb. a tým základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To 82/2008 zo dňa 16. 10. 2008 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Tdo 21/2010 zo dňa 16. 3. 2011 sa zrušujú.

Sťažovateľ netrvá na ústnom pojednávaní, súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred Ústavným súdom SR, náhradu trov konania si uplatňuje v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej pomoci (á 123,50 + 7,41 x 2 = 261,82 Eura).“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné náležitosti návrhu podľa § 20, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti podľa ustanovenia § 50 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Pri preskúmaní časti sťažnosti pre namietané porušenie sťažovateľových práv postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 82/2008 zo 16. októbra 2008 ústavný súd zistil, že sťažovateľom formulovaná námietka porušenia citovaných článkov ústavy a dohovoru už bola predmetom rozhodnutia ústavného súdu, ktorý o nej rozhodol na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa doručenej 12. decembra 2008, a to svojim uznesením sp. zn. I. ÚS 16/09 z 21. januára 2009, ktorým sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie. Ústavný súd sa preto musel v prvom rade vysporiadať s otázkou, či v danom prípade, teda v časti sťažnosti týkajúcej sa postupu a uznesenia krajského súdu, nejde o prekážku *res iudicata*, ktorá je dôvodom neprípustnosti vylučujúcim možnosť opakovaného preskúmania tej istej námietky, alebo či nejde o prípad sťažnosti podanej oneskorene (obdobne III. ÚS 153/2011).

Aktuálna rozhodovacia činnosť ústavného súdu v situáciách súbežného podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a sťažnosti na ústavnom súde kvalifikuje takúto sťažnosť až do časového momentu rozhodnutia dovolacieho súdu ako predčasne podanú, čo je dôvodom na jej odmietnutie pre neprípustnosť (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010).

Aj keď v danom prípade ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 16/09 z 21. januára 2009 odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci z dôvodu, že právomoci ústavného súdu v danom prípade predchádzala právomoc najvyššieho súdu preskúmať námietky sťažovateľa na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, bolo treba tento výrok posudzovať podľa zásady *ratione temporis* tak, že sa ňou ústavný súd nemohol zaoberať (nemal právomoc) až do vyčerpania opravného prostriedku, teda do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní. Odpadnutie tejto prekážky je zároveň dôvodom, pre ktorý sa neuplatní neprípustnosť sťažnosti (ako *res iudicata*) podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 153/2011).

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti predmetná judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd z hľadiska sťažovateľom označených práv preskúmal postup krajského súdu vo veci sp. zn. 2 To 82/2008 na verejnom zasadnutí 16. októbra 2008, na ktorom bolo odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku zamietnuté. Ústavný súd zároveň preskúmal uznesenie najvyššieho (dovolacieho) súdu sp. zn. 3 Tdo 21/2010 zo 16. marca 2011.

Podstatou námietok sťažovateľa, ktoré predstrel proti postupu a rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu, boli tvrdenia o tom, že na verejnom zasadnutí krajského súdu 16. októbra 2008 bolo jeho odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 16/2008 zo 17. júna 2008 prerokované v prítomnosti náhradnej obhajkyne, o ktorej dosiaľ nemal vedomosť a o pripravenosti ktorej účinne brániť jeho práva mal aj z tohto dôvodu pochybnosti. Aj napriek tejto námietke o porušení jeho základného práva na obhajobu, ktorú predstrel v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu, najvyšší súd jeho dovolanie odmietol. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu k porušeniu jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku ak je dôvodná obava, že by mohlo byť zmarené hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre neprítomnosť zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu, môže byť obvinenému popri zvolenom obhajcovi alebo ustanovenom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného poriadku náhradný obhajca má rovnaké práva a povinnosti ako zvolený obhajca alebo ustanovený obhajca; na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí ich však môže vykonávať iba v prípade neúčasti zvoleného obhajcu alebo ustanoveného obhajcu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti:

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 16/2008 zo 17. júna 2008 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokusu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov podľa § 14 ods. 1 a § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 82/2008 zo 16. októbra 2008 tak, že ho zamietol.

Proti postupu a uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal porušenie svojho práva na obhajobu, ku ktorému podľa jeho názoru došlo tým, že

po tom, čo krajský súd na začiatku verejného zasadnutia 16. októbra 2008 zistil, že na ňom nie je prítomný jeho obhajca, ktorému predtým vypovedal splnomocnenie, toto prerušil asi na dve hodiny, pričom následne sa dostavila jeho náhradná obhajkyňa, v prítomnosti ktorej krajský súd jeho odvolanie prerokoval. Sťažovateľ pritom tvrdil, že pred rozhodnutím o odvolaní nemal možnosť sa s touto obhajkyňou poradiť, a tak plne uplatniť svoje právo na obhajobu.

K dovolaniu sťažovateľa poskytla vyjadrenie aj Krajská prokuratúra v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá ho navrhla odmietnuť, pretože podľa jej názoru nebol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a teda v prípade sťažovateľa nedošlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, keďže predseda senátu krajského súdu po vypovedaní plnej moci zo strany sťažovateľa obhajcovi zabezpečil na verejné zasadnutie náhradnú obhajkyňu, ktorej ustanovenie sťažovateľ na verejnom zasadnutí 16. októbra 2008 nijako nenamietal.

O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 21/2010 zo 16. marca 2011 tak, že ho odmietol, pretože dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval:

„Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Tr. por., ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd. Má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej

istoty. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštančia.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že opatrením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 7. októbra 2008, sp. zn. 2 To 82/2008, predseda senátu ustanovil obvinenému D. B. náhradnú obhajkyňu JUDr. D. O., nakoľko na základe príkazu na zatknutie malo dôjsť k predvedeniu obvineného a následnému rozhodovaniu o jeho väzbe v čase, keď bol jeho obhajca JUDr. J. Š. na dovolenke mimo územia Slovenskej, čím v dôsledku jeho neprítomnosti mohlo dôjsť k zmareniu úkonu. Následne obvinený 15. októbra 2008 vypovedal plnú moc JUDr. J. Š. a keďže tento sa na verejné zasadnutie konané dňa 16. októbra 2008 na Krajskom súde v Trenčíne nedostavil, krajský súd prerušil verejné zasadnutie a zabezpečil prítomnosť náhradnej obhajkyne JUDr. D. O. Táto mala dostatok času oboznámiť sa s uvedenou vecou, nakoľko o verejnom zasadnutí bola upovedomená už 8. októbra 2008, o čom svedčí obsah spisu. Z ustanovenia § 43 ods. 3 Tr. por. vyplýva, že skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom. Keďže v uvedenom prípade bola ustanovená obhajkyňa na základe opatrenia zo dňa 7. októbra 2008, sp. zn. 2 To 82/2008, k porušeniu uvedeného ustanovenia nedošlo.“

Vo vzťahu k základnému právu na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy ústavný súd uviedol, že toto právo zaručuje všetkým oprávneným osobám jednak čas na prípravu obhajoby, možnosť pripraviť si obhajobu, ako aj to, že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu oprávnenej osobe nezaručuje dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (obdobne napr. III. ÚS 41/01, III. ÚS 256/03, I. ÚS 140/04, III. ÚS 186/06).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (IV. ÚS 233/04, III. ÚS 209/2011), t. j. právo na

spravodlivý proces. Avšak obsah tohto práva nedáva účastníkovi záruku, že sa trestné konanie skončí právoplatným rozhodnutím v jeho prospech.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (aj keď dovolanie odmietol) zrozumiteľným a dostatočným spôsobom ozrejmil, z akého dôvodu nemohlo v sťažovateľovom prípade dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu. Dovolací súd rozvinul svoje úvahy o tom, čo je potrebné považovať za zásadné porušenie práva na obhajobu, a zároveň poukázal na podstatu a zmysel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je dovolanie. Najvyšší súd podrobne opísal okolnosti daného prípadu, za ktorých došlo k ustanoveniu náhradného obhajcu sťažovateľovi zo strany krajského súdu. Poukázal na to, že náhradný obhajca bol sťažovateľovi ustanovený krajským súdom 7. októbra 2008, že o termíne verejného zasadnutia bol upovedomený 8. októbra 2008, že po tom, čo sťažovateľ 15. októbra 2008 vypovedal svojmu obhajcovi splnomocnenie, krajský súd zabezpečil prítomnosť náhradného obhajcu na verejnom zasadnutí, na ktorom 16. októbra 2008 bolo za jeho prítomnosti prerokované odvolanie sťažovateľa. Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na to, že náhradný obhajca bol o termíne verejného zasadnutia krajského súdu vyrozumieť v dostatočnom čase pred jeho konaním, mal tento náhradný obhajca rozumný priestor na prípravu sťažovateľovej obhajoby. Najvyšší súd vyslovil právny názor, že takýmto postupom krajského súdu nedošlo k zásadnému porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu, a preto jeho dovolanie odmietol.

Navyše, ako vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu, krajská prokuratúra v rámci vyjadrenia k dovolaniu sťažovateľa uviedla, že sťažovateľ prítomnosť náhradného obhajcu na verejnom zasadnutí nenamietal. Opačný záver nevyplýva ani zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu zo 16. októbra 2008, ani z obsahu námietok sťažovateľa.

Vo vzťahu k uvedenému považuje ústavný súd za významné uviesť, že účelom inštitútu náhradného obhajcu je aj zabrániť v účelových ukončeníach splnomocnení pre obhajcov v snahe predĺžiť trestné konanie. Právo na obhajobu patrí originálne obvinenému a úkony obhajcu smerujúce k uplatneniu tohto práva obvineného sú len od neho odvodené. Aj keď právo na obhajobu má mimoriadny význam v rámci trestného procesu a hlavne

z hľadiska zabezpečenia kontradiktórnosti konania, na druhej strane je potrebné vnímať aj situácie, keď zmeny obhajcov, vypovedanie splnomocnení pre nich, objektívne alebo subjektívne dôvody neúčasti zvoleného alebo ustanoveného obhajcu na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí majú značný vplyv na plynulosť konania a prípadné priet'ahy v ňom. Ústavný súd sa v okolnostiach daného prípadu nechce pohybovať v rovine dohadov a dedukovať, či s'ťažovateľ účelovo a špekulatívne vypovedal splnomocnenie svojmu obhajcovi len jeden deň pred verejným zasadnutím krajského súdu. Podstatné je, že verejné zasadnutie krajského súdu sa uskutočnilo v prítomnosti náhradného obhajcu, ktorý vzhľadom na svoje ustanovenie (7. októbra 2008) a upovedomenie o verejnom zasadnutí (8. októbra 2008), ktoré sa konalo 16. októbra 2008, mal dostatok času na prípravu uplatnenia svojich práv a povinností, ktoré prináležia obhajcovi. Napokon aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu zo 16. októbra 2008 vyplýva, že predseda senátu udelil slovo na konečné návrhy s'ťažovateľovi a jeho náhradnému obhajcovi, z čoho vyplýva, že im bol poskytnutý priestor na uplatnenie práva na obhajobu.

Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd nedomnieva, aby označeným postupom krajského súdu a následným rozhodnutím dovolacieho súdu boli porušené zásady spravodlivého procesu, a tým aj právo s'ťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru.

Keďže ústavný súd z pohľadu námietok, ktoré s'ťažovateľ predstrel vo svojej s'ťažnosti, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a postupom a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, predmetnú s'ťažnosť už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie predmetných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011